

U d k a n t

L i t t e r a t u r t i d s s k r i f t
7 2 0 1 9

Udkant #7

Redaktion: Vagn Remme, Nanna Grønbech Petersen, Aske Munk-Jørgensen, Rolf

Steensig, Gerd Laugesen, Nadia Staldgaard og Mette Honoré

Redaktionen modtager gerne bidrag til tidsskriftet. Send til:

kontakt@udkant.nu

Omslagsillustrationer: Mette Nørhede

Malerier: Susanne Thea

Tilrettelæggelse: Kulturfabrikken

Trykt hos Toptryk Grafisk, 2019

ISSN: 2445 8546

1. udgave, 1. oplag

Oplag: 100

Udkant er støttet af Tidsskriftstøtteordningen

Hanne
Dion
Famoye

enrerufvolP

Plovfurerne
kram temroflarips ne
riller
egablit go merf
måger samler orme op

siv ne ennyn å ejøjp å on kig naH
å tændt o en piig e let syd få Paris
,gnag etsennej nej dnih ttes nok oh nah .aj
men de va som han å e lærke di sang:
.enieledaM ,enieledaM ,enieledaM

som en stor
edalpnofommarg
udvikling fra plov til traktor
ed'åS iV gO 'dejølP iV
Homer var ikke blind.

Sæbeopera

Lokalet er indrettet
med løbebånd, kondicykler,
crosstrænere og ikke mindst
maskiner til styrketræning.

Jeg meldte mig ind i Fitness.dk
for lidt over en måneds tid siden.

Nike Free adskiller sig
fra den almindelige løbesko,
ved sin unikke pasform & fleksibilitet.

Det har gjort skoen meget populær
inden for fitness- og træningsmiljøet.

Hun går med vuggende bevægelser
i sin sports-BH, på vej ud mod badet.
Hun har også Nike Free.
Hendes er sorte, mine er grå.

Når vores kroppe er formuldede,
vil det stadig tage 200 år,
før vores Nike Free er nedbrudt.

Jeg føler mig som Anakin,
der sender stjalne blikke
i Padmes retning.

Hvis hun var Legolas,
var jeg helt klart Gimli.

Hun er så smuk,
som en karakter i en
Astrid Lindgren-roman.

Hun fortæller mig,
at hun har købt sine Nike Free
på Black Friday med 25 % rabat.

Hun er 21, har lige været på inter-rail.

Det er bedre at tage toget end at flyve.
Jeg er nødt til at flyve,
når jeg skal besøge min familie
i Hong Kong.

I foråret 1990 begyndte der
at skylle Nike-sko op på strandene
i Oregon og staten Washington.

Når folk så Nike-skoene på stranden,
tog de dem med hjem.
Ofte kom skoene ikke i par.

Der blev afholdt swapping conventions.

I 1992 skyllede der Nike-sko op
på Japanske strande,
hvor videnskabsfolk havde forudset,
de ville skylle op i 1994-95.

Henrik
Rasmussen

En af de dage

Da jeg ringer på, er klokken lidt over ti.
Der har ikke været nogen problemer på vejen.
Det er Josefine der går ind, og Tove der kommer ud.
Maja har det ikke så godt i dag, siger hun.
Måske er det bedre i morgen.

Det er en af de dage hvor tingene er helt enkle, vi sidder i havestuen.
Maja har kjolen på med de blå og grønne farver der får hendes øjne til at lyse.
Jeg spørger om hun kan huske dengang på Gotland, vi lige havde mødt hinanden.
Jeg har fortalt det så mange gange at jeg ikke længere ved, hvordan det egentlig var.
Vi cyklede rundt på øen, kan du huske det, vejret var ikke særlig godt, mørke midt på dagen,
du ville se alle ruinerne, alle de gamle sten vi har besøgt, og der kom en byge og vi søgte ly
under et træ. Der var valmuer over det hele, marken lyste helt uvirkeligt, vi tog billeder
af hinanden, husker du det? Jeg tror godt, jeg kan huske det, siger Maja. Nu
kan jeg se det for mig. Engen, blomsterne. Og dér står du,
i et hav af valmuer, i din ternede skjorte.

Maja siger at hun har set mig før,
et eller andet sted, hun husker ikke hvor. Vi har
et hjem sammen, siger jeg, jeg har billederne lige her. Se børnene,
er de ikke smukke, de har dine øjne. Nej, siger hun og smiler,
det er ikke derfra vi kender hinanden. Hun vil
komme i tanke om det lige om lidt.
Det ved hun.

Jeg har børnene med, Maja spørger, hvem de er.
Tror du ikke, jeg ville kunne kende min egne børn, siger hun.
Jeg kan høre på hendes stemme, at det kan hun godt. Et sted langt inde
genkender hun dem, det ved jeg. Der kommer en uro over hende,
når børnene er der. Hun forstår ikke hvad det er. Det sætter sig
som små sprækker i hendes stemme, en fremmed klang,
et strejf af angst i hendes øjne.

Maja og jeg elskede i dag, det er ikke så tit det sker.
Der er så mange ting der skal falde på plads. Jeg skal forføre hende,
hun skal lade sig forføre. Det opstår i blikket, noget falder og Maja bliver genert.
Det er et mærkeligt spil. Jeg strejfer hendes bryst, min hånd glider ind i hendes hår,
den duft når lysten kommer. Ved hun hvem jeg er, tænker jeg og kysser hende
i nakken. Jeg ved hvad hun kan lide. Jeg kender hendes krop bedre
end hun husker den selv. Hun har lukkede øjne da hun
kommer. Kom snart igen, smukke fremmede.
Maja former et kys i luften.

Når jeg er hjemme, ligner alting sig selv. Jeg
lever det samme liv, i de samme stuer, en stille forventning,
det er som om livet er blevet en forberedelse til noget, der kommer.
Det må jeg huske at fortælle til Maja, siger jeg til mig selv,
jeg taler med hende hele tiden, hun er
næsten mere nærværende nu.

Det er en af de dage, Maja vil have mig til at die.
Tove siger, det er en slags refleks, en tåget erindring om
dengang med børnene. Det der forventes, at man tilbyder sit bryst.
Hun kan være meget ihærdig. Hun knapper op og byder sig til.
Det sker at hun falder i søvn sådan. Så gør jeg
hendes tøj i orden og lader hende sove.

Jeg vil gerne have du går nu, siger Maja.
Jeg siger, at hun ikke ved hvad hun siger. Så siger hun,
at hun udmærket godt ved hvem jeg er.
Gå, siger hun, og kom ikke tilbage.

Tænker du nogensinde hvor heldige vi er, spørger jeg.
Vi er ude at gå langs vandet, hun er faldet lidt ind i sig selv.
Jeg har lige forelsket mig i dig, siger jeg, og Maja ler. Hun kan
godt lide at blive feteret. Jeg vender mig og går baglæns.
Så går vi lidt sådan, ansigt til ansigt. Det sker
for mig igen og igen, siger jeg.

Jeg drømte at
vi var ude at svømme,
siger Maja, det var en dejlig drøm,
jeg må huske at drømme
den drøm igen.